

Sygn. akt VIII Ka 214/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w B. VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Marzanna Chojnowska - spr

Protokolant: Aneta Chardziejko

Przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 roku

sprawy J. Z.

Oskarżonego o czyn z art. 91 § 4 i 1 kks w zb z art. 65 § 3 i 1 kks w zb z art. 54 § 2 i 1 kks w zw z art. 7 § 1 kks

Na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w B., obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce

z dnia 11 stycznia 2013 roku, sygnatura akt II K 947 / 12

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

II. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. Z. został oskarżony o to, że w dniu 13 czerwca 2012 roku, w miejscowości (...), samochodem osobowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy, sprowadzony na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, w postaci: (...) paczek papierosów różnych marek, na którym ciążyła należność celna w kwocie 2724 złotych oraz należność podatkowa w wysokości 95092 złotych, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 19174 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 75918 złotych,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Sokółce wyrokiem z dnia 11 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 947/12 oskarżonego J. Z. uznał za winnego tego, że w dniu 13 czerwca 2012 roku, w miejscowości (...), samochodem osobowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), przewoził towar nieoznaczony znakami skarbowymi akcyzy w postaci (...) paczek papierosów różnych marek, o których wiedział, że zostały przywiezione na terytorium Polski bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy przez co jako podatnik uchylając się od opodatkowania nie ujawnił właściwemu organowi przedmiotu i podstawy opodatkowania, narażając tym samym na uszczuplenie należności celnej w kwocie 2724 złotych oraz należności podatkowej w wysokości 95092 złotych, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 19174 zł, podatek akcyzowy w kwocie 75918 zł, tj. popełnienia czynu z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. i za to na mocy art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, zaś na mocy art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2

k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, wysokość 1 (jednej) stawki dziennej ustalając na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych.

Na mocy art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 czerwca 2012 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na mocy art. 29 pkt 1 k.k.s., art. 30 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci (...)paczek papierosów różnych marek przechowywanych w magazynie podległym Izbie Celnej w (...)i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 na karcie 29 akt sprawy pod pozycją od 1 do 6.

Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie, w tym od kosztów zniszczenia przedmiotów, których przepadek orzeczono w punkcie III.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: Urząd Celny w (...)i obrońca oskarżonego.

Urząd Celny w (...)na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zaskarżył wyrok Sądu I instancji na niekorzyść J. Z. w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych.

Powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu.

W oparciu o podniesiony zarzut Urząd Celny w (...)na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny poprzez znaczne zaostrzenie w/w wymienionej kary.

Obrońca J. Z. powołując się na art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 425 § 1, 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Sokółce w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 427 § 1, 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na:

- nieuwzględnieniu przy ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywny okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego w postaci trudnej sytuacji materialnej oskarżonego oraz nieuszczerpnięcia należności Skarbu Państwa, co skutkowało wymierzeniem kary rażąco niewspółmiernej;
- nieprawidłowym ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywny a oparciu o wysokość minimalnego wynagrodzenia z daty wyrokowania, podczas gdy punktem wyjścia dla określenia stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe powinna być wysokość minimalnego wynagrodzenia w chwili popełnienia przypisanego czynu;
- ustalaniu liczby stawek dziennych grzywny z przekroczeniem stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca J. Z. na zasadzie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez złagodzenie kary grzywny wymierzonej oskarżonemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje jako bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Nadto uznanie apelacji obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną, przy jednoczesnym braku wniosku skarżącego o sporządzenie uzasadnienia wyroku, zwalnia

Sąd Okręgowy stosownie do art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. od obowiązku przytaczania motywów rozstrzygnięcia w zakresie wywiedzionego przez niego środka odwoławczego.

Odnosząc się do apelacji Urzędu Celnego w (...) stwierdzić należy, że nie ma racji skarżący podnosząc, iż orzeczona wobec J. Z. kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 80 złotych jest rażąco niewspółmierna (łagodna) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu powołanego przepisu można mówić wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru kary do tego stopnia, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby "rażąco" niewspółmierną – to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 06 września 2012 roku w sprawie sygn. akt II AKa 325/12, Lex 1220484). Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowość sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 06 września 2012 roku w sprawie sygn. akt II AKa 269/12, Lex 1236120).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, że wbrew twierdzeniom apelującego, kara wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji jest w pełni adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i do właściwości i warunków osobistych oskarżonego. W szczególności kara ta z pewnością nie razi łagodnością i realizuje w wystarczającej mierze cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć wobec sprawcy przestępstwa skarbowego.

Przyjęta przez Sąd I instancji ilość stawek kary grzywny (200), oraz wartość jednej stawki (80 złotych), jest prawidłowa i została w sposób należyty i wyczerpujący uzasadniona. Sąd I instancji właściwie ustalił zarówno aktualną sytuację życiową oskarżonego (osoba bezrobotna, posiadająca określony majątek), jak i najistotniejsze spośród podmiotowych i przedmiotowych okoliczności obciążających (motywację, postać zamiaru, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na nim obowiązku finansowego, wysokość narazonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych) oraz łagodzących (uprzednia niekaralność, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia). Tym samym Sąd I instancji w sposób należyty wskazał oraz uwzględnił wszystkie podniesione przez skarżącego okoliczności, niekiedy dokonując jednak ich odmiennej oceny, w pełni podzielanej przez Sąd odwoławczy.

W tym miejscu podkreślić należy, że autor apelacji nie podniósł okoliczności mających znaczenie przy wymiarze kary, których Sąd I instancji nie uwzględniłby w ogóle lub w sposób niedostateczny. Wskazanie w realiach niniejszej sprawy na dokonanie przez bezrobotnego oskarżonego zakupu w maju 2012 roku samochodu marki (...) nie może skutkować podwyższeniem wymiaru orzeczonej wobec niego kary grzywny. Znamiennym jest bowiem, że J. Z. jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna od dnia 15 maja 2012 roku (k. 141), a więc w okresie bezpośrednio poprzedzającym dokonanie zakupu przedmiotowego samochodu statusu bezrobotnego nie posiadał.

Reasumując wskazać należy, że wszystkie podniesione przez Urząd Celny okoliczności obciążające zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy i w tym zakresie skarżący nie przedstawił żadnych nowych informacji związanych z osobą oskarżonego oraz jego warunkami i właściwościami osobistymi, które

podważyłyby zgodność orzeczonej kary grzywny z dyrektywami jej wymiaru. Wobec powyższego skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji argument niewłaściwej oceny wymienionych przeciw w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku okoliczności obciążających J. Z., nie znalazł uznania w ocenie Sądu Okręgowego. Sąd Rejonowy w sposób dostateczny uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 13 § 1 k.k.s., nie dopuszczając się w tym zakresie żadnej dowolności, czy też przypisania okolicznościom obciążającym zbyt małego znaczenia.

Z powyższych względów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację Urzędu Celnego w (...)za oczywście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia. Powyższe jest skutkiem uznania Sądu Okręgowego, iż uiszczenie kosztów sądowych przez J. Z. – przy uwzględnieniu orzeczonej wobec niego kary grzywny w łącznej wysokości 16.000 złotych oraz tego, że jest osobą bezrobotną – byłoby dla niego zbyt uciążliwe.